

Arrest

nr. 238 978 van 27 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 15 mei 2015 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 18 mei 2015 verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 8 december 2016 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 1 september 2017 (RvV 1 september 2017, nr. X).

1.3. Verzoekers dienden op 19 september 2017 volgende verzoeken om internationale bescherming in.

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris stelde op 13 december 2017 de afstand van de verzoeken om internationale bescherming vast.

1.5. Verzoekers dienden op 20 december 2017 voor een derde maal verzoeken om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal trof op 25 mei 2018 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 21 maart 2019 (RvV 21 maart 2019, nr. X).

1.7. Verzoekers dienden op 3 april 2019 een vierde verzoek in om internationale bescherming.

1.8. De commissaris-generaal trof op 18 november 2019 beslissingen waarbij de in punt 1.7. vermelde volgende verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk werden verklaard. Verzoekers werden hiervan op 19 november 2019 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitisch Arabier die de Iraakse nationaliteit heeft, en afkomstig is uit Al Iskan, Najaf (Irak). Aldaar groeide u op en was u woonachtig tot u en uw familie in 2000 via Jordanië naar Syrië verhuisden.

Na uw vertrek uit Irak liep u geen school meer. Te Damascus woonden u te Sayda Zeynab, in de Al Bagdalia wijk. Samen met uw familie had u er een goed draaiend restaurant. Van 2006-2009 studeerde u wel nog Engels aan een Instituut. Echter, begin 2012 verslechterden de omstandigheden in Damascus, hetgeen uw vader er in juni 2012 toe deed beslissen naar Najaf, Irak terug te keren. U bleef evenwel in Syrië, zagezegd om voor het restaurant te zorgen, maar eigenlijk omdat u sinds 2007 in het geheim een relatie had met M.N.I.I. (OV-nummer: 8.063.961), en sinds oktober 2010 in het geheim met haar getrouwd was. Na het vertrek van uw familie verbleef u een tweetal maanden bij uw schoonfamilie te Geremana, Damascus (Syrië). Toen deze vervolgens in augustus 2012 ook naar Irak terugkeerden verbleef u nog tot begin januari 2013 met uw vrouw te Damascus. Nadien keerden jullie eveneens terug naar Irak en gingen jullie ongeveer 4 maanden lang in Al Jamiah, Bagdad, wonen bij familie van uw vrouw langs moederskant. U keerde niet terug naar Najaf en bewam samen met uw vrouw een visum voor Jordanië, mede omdat iemand in de wijk u zou herkend hebben en aan de tante van uw vrouw zou laten weten hebben dat u er niet welkom was. Daarenboven had u via uw moeder inmiddels uw vader op de hoogte gebracht van uw huwelijk, in de hoop dat hij uw vrouw zou aanvaarden, hetgeen evenwel niet geschiedde.

In Jordanië verbleef u ongeveer een jaar te Amman, bij een andere tante van uw vrouw, in de hoop een visum voor Groot-Brittannië te bekomen, alwaar de oom van uw vrouw woonachtig is. Toen dit niet lukte, keerde u in april 2014 terug naar Bagdad, alwaar u een week verbleef alvorens naar Najaf door te reizen. Daar bewam u via Maher, uw neef langs vaderskant, een job in het restaurant van uw vader en oom, en vestigde u zich kort nadien samen met uw vrouw en zoon te A. A., N., in een bezoekershuis van uw ouders, in afwachting van de terugkeer van uw vader die op dat moment in Iran verbleef. Toen uw vader 3 à 4 maanden later terugkeerde, in juli/augustus 2014, stuurde u uw gezin terug naar Bagdad. U ging met hem spreken, maar uw vader stuurde aan op een scheiding. U stelde hierover te zullen nadenken en bleef ondertussen in het restaurant werken. Alles veranderde evenwel nadat A.A.S. via een fatwa had opgeroepen tot de jihad en Hashd Al Shaabi werd gevormd. Hierop zou uw vader besloten hebben dat u zich net als uw broer H. – die reeds lid was van Jaish Al Mahdi – bij hen moest aansluiten. U weigerde dit evenwel te doen, waarop uw vader en broers dit met S.A., de sheikh van uw clan, zouden besproken hebben en ze u als persona non grata uitriepen. Hierop besliste u in februari/maart 2015 met uw werk in het restaurant te stoppen. Wegens de bedreigingen van uw vader en broers aan uw adres hield u zich gedeisd en dook u onder. Intussen probeerde u uw reis met een smokkelaar te regelen. Uiteindelijk besliste u in maart/april 2015 Najaf te verlaten. Vervolgens reisde u van Bagdad per vliegtuig richting Erbil (Irak), om vandaar verder te vliegen naar Istanbul (Turkije). Vanuit Izmir (Turkije) reisde u nadien op illegale wijze verder naar Griekenland, alwaar u op 14 mei 2015 het vliegtuig nam naar Charleroi (België). Op 18 mei 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in in België.

Op 8 december 2016 werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd geconcludeerd dat uw recente verblijf in Irak ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor er evenmin enig geloof gehecht kon worden aan uw asielaanvraag dat hier onlosmakelijk mee verbonden was. Daarenboven werd er ook geen geloof gehecht aan het feit dat uw echtgenote soennitisch zou zijn. Nog konden jullie niet aannemelijk maken dat jullie omwille van jullie huwelijk problemen zouden hebben met uw vader en broers. Verder werd benadrukt dat zelfs indien uw verklaringen over uw herkomst uit Bagdad/Najaf geloofwaardig zouden zijn, quod non, de veiligheidssituatie in Bagdad en Zuid-Irak niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U diende beroep in op 6 januari 2017. In een arrest daterend van 1 september 2017 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing én de motivering tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS).

Op 19 september 2017 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 13 december 2017 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot een technische weigering, afstand van asielaanvraag omdat jullie niet opdaagden voor jullie persoonlijk onderhoud bij de DVZ. Jullie tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 20 december 2017 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield opnieuw vast aan de vluchtmotieven uit uw eerste verzoek. U voegde hierbij toe dat Ahmed, de broer van uw vrouw intussen problemen zou gekregen hebben in Bagdad. Hij zou getuige geweest zijn van het feit dat een vriend van hem F., een persoon vermoordde. Hierop zou F. hem gezegd hebben dat hij lid was van Asaeb Ahl Al-Haq (AAH) en hem gevraagd hebben naar hun kantoor te komen. De broer van uw vrouw zou dit niet gedaan hebben. Op 4 augustus 2017 zou hij daarom een dreigbrief ontvangen hebben waarin zowel hij als zijn familie met de dood bedreigd werden. Op 6 augustus 2017 werd hij ontvoerd. Uw schoonvader diende hierover klacht in. Op het moment van uw derde verzoek om internationale bescherming zou u geen informatie meer hebben over het lot van Ahmed en uw schoonfamilie. U voegde nog toe dat u vreest dat uw zoon omwille van uw extreem religieuze familie bepaalde rituelen zou moeten ondergaan die u ook moest ondergaan.

Op 1 maart 2018 werd dit verzoek in overweging genomen door het CGVS. Na een persoonlijk onderhoud op 16 april 2018, werd op 25 mei 2018 in het kader van uw derde verzoek overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien er geen geloof gehecht kon worden aan de beweerde problemen die de familie van uw echtgenote had in Bagdad en gezien ook de vrees dat uw zonen religieuze rituelen zouden moeten ondergaan in Irak niet als afdoende gezien kon worden voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus in hoofde van u en uw echtgenote. Opnieuw werd benadrukt dat zelfs indien uw verklaringen over uw herkomst uit Bagdad/Najaf geloofwaardig zouden zijn, quod non, de veiligheidssituatie in Bagdad en Zuid-Irak niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In een arrest van 21 maart 2019 volgde de RvV de beslissing én de motivering van het CGVS.

Op 3 april 2019 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. U houdt in dit verzoek opnieuw vast aan de vluchtmotieven uit uw eerste verzoek. U haalt aan dat u nieuwe documenten heeft in verband met uw zelfverklaarde marteling in Irak en herhaalt dat u vreest dat uw kinderen hiervan ook het slachtoffer zouden kunnen worden. In het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: medische en psychologische rapporten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legt wel medische en psychologische rapporten neer. Deze spreken

zich echter op geen enkele manier uit over het feit dat uw cognitieve of mentale functies dermate verstoord zouden zijn waardoor u niet in staat zou zijn op een normale manier deel te nemen aan de procedure.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker er zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde recente verblijf in Irak. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en verzoek om internationale bescherming raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Het CGVS benadrukt verder dat uw algemene geloofwaardigheid reeds aangetast is door het feit dat u in uw eerste verzoek om internationale bescherming geen zicht gaf op de plaatsen waar u verbleef voor uw vertrek naar België, ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het feit dat uw echtgenote soennitisch zou zijn én over de problemen die jullie zouden gehad hebben met uw vader en broers omwille van jullie huwelijk.

Bovenstaande elementen stralen dan ook bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen in vorige verzoeken én uw huidige verzoek om internationale bescherming.

Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt, namelijk het feit dat u het slachtoffer werd van religieuze praktijken in uw land en dat u vreest dat uw kinderen dit ook zouden moeten ondergaan indien zij zouden terugkeren naar Irak.

U haalde deze vrees reeds aan in uw vorige verzoek om internationale bescherming, waar u aanhaalde een trauma opgelopen te hebben door uw deelname aan de traditie van Ashura en te vrezen dat uw kinderen dit ook zouden moeten ondergaan in Irak (zie administratief dossier, blauwe map, document 2 en 3). In de motivatie van uw derde verzoek werd reeds aangehaald dat u dit element al aanhaalde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming en dit element besproken werd in het arrest van de RvV nadat u beroep indiende. Aldus was dit ook toen geen nieuw element. De RvV oordeelde in een arrest van 1 september 2017 dat u geenszins kon aantonen dat deelname aan deze traditie verplicht is voor alle sjiieten of dat u uw zoon/ zonen hier op geen enkele manier zou kunnen voor behoeden. U kon ook geen concrete aanwijzingen geven over waar, wanneer, door wiens toedoen en in welke omstandigheden uw zoon juist aan deze praktijken zou onderworpen worden. Hierdoor kon niet aangenomen worden dat uw zoon, of ondertussen zonen, werkelijk zulk risico zouden lopen bij terugkeer naar hun land en regio van herkomst. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg restten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en stond de beoordeling hiervan toen reeds vast. De verklaringen die u hierover aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming, bevestigden

bovendien bovenstaande beoordeling door de RvV (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). U kon opnieuw geen concrete indicaties geven over het feit dat uw familie uw zonen hier effectief toe zouden dwingen. U beperkt zich in dit opzicht namelijk tot algemene en vage verklaringen. Bovendien haalde u hier zelf aan dat u uw zoon hiervoor zou kunnen behoeden indien u hiertegen zou protesteren. Dat u hierdoor verstoten zou worden door uw familie maakte u niet aannemelijk. Omwille van al deze redenen moest in het kader van uw derde verzoek vastgesteld worden dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade omwille van de Ashuratradities aannemelijk maakte. Ook deze beslissing werd bevestigd door de RvV. Opnieuw diende u geen cassatieberoep in.

Het louter herhalen van deze motieven in uw huidige verzoek, kan dan ook niet als afdoende geacht worden om de beoordeling van het CGVS hier alsnog over te wijzen.

Ook de documenten die u voorlegt, kunnen de appreciatie van het CGVS hieromtrent niet ombuigen. Ten eerste valt op dat in deze documenten beschreven wordt dat uw ouders de Afghaanse nationaliteit zouden hebben (zie administratief dossier, groene map, document 1). Hierover moet gesteld worden dat u sinds uw eerste verzoek aangaf dat uw ouders net zoals u de Iraakse nationaliteit hebben (Verklaring DVZ 1513790, vraag 13). Dat hun nationaliteit fout aangegeven wordt in de documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw verzoek, kan enkel aantonen dat deze documenten niet erg zorgvuldig opgesteld zijn. Ook uw naam wordt in deze documenten niet steeds op dezelfde manier of juist vermeld (zie administratief dossier, groene map, document 1). Dergelijke onzorgvuldigheden, kunnen doen zowel de ernst als de geloofwaardigheid van deze documenten teniet. Nog valt op dat in dit document aangegeven wordt dat u geprobeerd zou hebben terug te keren naar Irak omwille van de weigeringsbeslissingen die u ontving in België (zie administratief dossier, groene map, document 1). Er wordt verder aangegeven dat u eerst contact opnam met een organisatie die zich bezighoudt met familiale en stammenconflicten. Deze zouden u geïnformeerd hebben over het feit dat uw vader de gemeenschap opgedragen had u te verstoten (zie administratief dossier, groene map, document 1). Ook dit element is echter niet nieuw. Reeds in het kader van uw eerste verzoek, namelijk tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV, gaf u aan verstoten te zijn door uw stam en legde u hieromtrent een document neer (zie administratief dossier, blauwe map, document 2). Hieruit blijkt dan ook dat u toen reeds op de hoogte was van uw beweerde verstoting door uw familie. Dat u desondanks toch overwoog terug te keren naar Irak, kan dan ook gezien worden als een ernstige ondermijning van de vrees die u koestert ten opzichte van Irak en uw familie aldaar. Tijdens uw beroepsprocedure in het kader van uw eerste verzoek legde u bovendien ook reeds een medisch rapport neer waaruit zou blijken dat u littekens heeft door participatie aan de zelfkastijding in de Ashuratraditie. Hier werd reeds gemotiveerd door de RvV dat een dergelijk document niet kan aantonen dat deze littekens door zelfkastijding veroorzaakt zijn en dat u geenszins aantoonde dat dit niet op vrijwillige basis gebeurde. Deze opmerkingen kunnen enkel herhaald worden bij het nieuwe document dat u met gelijkaardige inhoud hierover voorlegt. In dit document wordt verder melding gemaakt van het feit dat u psychisch zou lijden onder de verwerping van uw familie, door hetgeen u meemaakte in het kader van de Ashuratraditie, omwille van de verschrikkingen die u meemaakte op uw reis onderweg naar België en onder de verschillende weigeringsbeslissingen die u ontving in het kader van uw opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming. Het CGVS kan zeker begrip opbrengen voor het psychisch lijden, waar het ook door veroorzaakt zou zijn. Over de Ashuratraditie werd hierboven echter reeds gemotiveerd om welke reden ook dit element niet afdoende geacht kan worden om in uw hoofdte leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De overige elementen die hier aangereikt worden, houden geen verband met een eventuele vrees ten opzichte van of risico in Irak en kunnen ook daarom op hun beurt niet weerhouden worden om aanleiding te geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Ook bij uw vierde verzoek wil het CGVS er u nog op wijzen dat zelfs indien uw recent verblijf in Najaf/ Bagdad geloofwaardig geacht zou zijn, quod non, u en uw vrouw hoe dan ook niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwikkeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geviséerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al- Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers geviséerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf

of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

En wat Bagdad betreft: Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij

zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(..."

A. Feitenrelaas

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming beroept op de feiten die ook uw echtgenoot inroept (15/13790X, 8.063.961). Uw echtgenoot verklaarde het volgende:

"(..."

In het kader van uw vierde verzoek houdt u -naast de motieven die door uw echtgenoot aangehaald werden- vast aan de vervolgingsfeiten die uw familie zou meegemaakt hebben met de militie AAH in Irak. U geeft hieromtrent aan dat uw vader gedood zou zijn op 8 november 2018, uw broer ontvoerd werd door hen en u niets weet over het lot van uw moeder en zus. Verder verklaart u dat u bij uw vorige verzoek niet aanwezig kon zijn omdat u zwanger was, waardoor u geweigerd werd op basis van de verklaringen van uw echtgenoot hoewel u eigen problemen zou hebben. Nog stelt u een vrees te koesteren in hoofde van uw kinderen omwille van de problemen van uw familie met AAH en omwille van de familie van uw echtgenoot en hun problemen.

In het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de overlijdensakte van uw vader, een klacht van uw vader bij de politie met betrekking tot de ontvoering van uw broer, de bevestiging dat deze klacht geleid heeft tot de opening van een proces-verbaal.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot baseert. In het dossier van uw echtgenoot werd overgegaan tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Bijgevolg kan ook voor u eenzelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw echtgenoot luidde als volgt:

"(..."

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet namelijk dat uw vader in het kader van de problemen die uw familie meemaakte met AAH overleden zou zijn op 8 november 2018 (Verklaring DVZ 1513790BX, vraag 12, 17, 18), dat uw broer door dezelfde personen ontvoerd werd en dat u niets meer gehoord heeft van uw moeder en zus (Verklaring DVZ 1513790BX, vraag 18), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw

huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Dat u aanhaalt dat u vorige keer niet aanwezig kon zijn en daardoor geweigerd werd op basis van de verklaringen van uw echtgenoot hoewel u eigen problemen zou hebben (Verklaring DVZ 1513790BX, vraag 15), kan niet als afdoende beschouwd worden deze beoordeling nog te wijzigen. Uw echtgenoot werd in het kader van jullie derde verzoek namelijk uitvoerig bevraagd over de problemen die uw familie had met AAH (waarna gemotiveerd werd dat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig geacht konden worden zie administratief dossier, blauwe map, document 3). In deze motivering werd aangegeven dat uit de verklaringen van uw echtgenoot en uw eigen verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleek dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming beroept op de feiten die ook uw echtgenoot inroept (15/13790Y). Uw echtgenoot verklaarde namelijk dat u geen andere elementen aan te halen had en u daardoor zonder problemen de beslissing die op basis van zijn verklaringen zou genomen worden, kon volgen (CGVS 15/13790Y, p. 4) (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). Het louter post facto aanhalen van het feit dat u toen niet het recht zou gekregen hebben uw relaas uit de doeken te doen, hoewel het CGVS door u te excuseren van uw persoonlijk onderhoud juist tegemoet wilde komen aan uw medische toestand, kan hier dan ook niets meer aan veranderen. Ook tijdens jullie beroepsprocedure in het kader van jullie derde verzoek werd reeds aangekaart dat u toen niet persoonlijk gehoord werd. De RvV oordeelde hierover dat uw echtgenoot uitdrukkelijk bevestigde dat u zich op dezelfde feiten beriep en gaf te kennen dat er indien er een volgbeslissing genomen zou worden, u geen persoonlijk onderhoud nodig had (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). Jullie dienden geen cassatieberoep in. Ook dit element kan aldus niet als nieuw gezien worden en kan dan ook niet afdoende geacht worden om bij uw vierde verzoek nog te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Naast de beweerde problemen met AAH, haalde u aan dat u een vrees koestert ten opzichte van uw kinderen omwille van de familie van uw echtgenoot en hun problemen (Verklaring DVZ 1513790BX, vraag 21). U laat hierbij echter na om verder te specificeren wat u hiermee juist bedoelt, waardoor het CGVS niet anders kan dan vermoeden dat u hiermee doelt op de problemen rond het gemengde huwelijk of omwille van de Ashuratraditie, elementen die reeds aangehaald werden in jullie vorige verzoeken. Gezien zoals hierboven reeds aangegeven deze elementen reeds in jullie vorige verzoeken als niet afdoende of ongeloofwaardig beoordeeld werden en deze motiveringen bevestigd werden door de RvV, kunnen zij ook deze keer niets meer veranderen aan de analyse van het CGVS.

De documenten die u voorlegt, zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS hieromtrent om te buigen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze documenten wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien moet erop gewezen worden dat u enkel kopieën neerlegt van uw documenten waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. U legde in het kader van uw vorige verzoek reeds documenten neer omtrent een klacht die uw vader indiende over de ontvoering van uw broer bij de politie (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). Daar werd reeds aangegeven dat het niet aannemelijk is dat uw vader bij een dergelijke instantie klacht zou indienen hierover, gezien de verwevenheid van AAH met de Iraakse politie. De klacht die u nu indient, dateert van een jaar later, waarna uw vader omwille van deze klacht gedood zou zijn door AAH (verklaring DVZ 1513790BX, vraag 17). Dat uw vader dit risico een jaar later nog een keer zou nemen, kan deze onaannemelijkheid enkel bevestigen.

Ook bij uw vierde verzoek wil het CGVS er u nog op wijzen dat zelfs indien uw recent verblijf in Najaf/ Bagdad geloofwaardig geacht zou zijn, quod non, u en uw echtgenoot hoe dan ook niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwikkeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al- Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf

of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

En wat Bagdad betreft: Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij

zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om

internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekers halen vervolgens aan dat de beslissingen werden genomen in overeenstemming met 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet en de commissaris-generaal had vastgesteld dat er geen nieuwe feiten of elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. Verzoekers zijn het hiermee oneens en stellen dat zij medische en psychologische rapporten hebben neergelegd die het Commissariaat-generaal weigert in aanmerking te nemen. Op dit punt verwijzen verzoekers naar rechtspraak van het EHRM betreffende medische getuigschriften.

Daarnaast stippen verzoekers aan dat tweede verzoekster niet gehoord werd. In de beslissing wordt nochtans gesteld dat verzoekster naliel haar vrees voor haar kinderen omwille van haar familie te specificeren. Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal haar had dienen op te roepen voor een gehoor in plaats van een beslissing te nemen op basis van vermoedens.

Vervolgens menen verzoekers dat de commissaris-generaal de stukken die werden neergelegd, "weigert", met name de overlijdensakte van de vader van tweede verzoekster en diens klacht bij de politie betreffende de ontvoering van haar broer. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal zich niet heeft afgevraagd of verzoekers gevaar liepen in de zin van artikel 3 van het EVRM waarbij zij verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM in het arrest *Singh e.a.* van 2 oktober 2012, waarbij zij een vertaalde passage uit dit arrest weergeven.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming verwijzen verzoekers naar de landeninformatie van het Commissariaat-generaal over de veiligheidssituatie in Bagdad van maart 2018 en deze betreffende Zuid-Irak van februari 2018, waarbij zij besluiten dat de beslissingen een manifeste schending uitmaken van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Nieuwe gegevens

Middels een aanvullende nota van 2 juni 2020 voegt de commissaris-generaal volgende recente landeninformatie toe: de 'UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq' van mei 2019, de 'EASO Country Guidance note: Iraq' van juni 2019, de 'EASO COI Report Iraq - Security situation' van maart 2019, de 'COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak' van 4 maart 2020 en de 'EASO COI Report Iraq – Internal mobility' van 5 februari 2019 (Aanvullende nota CGVS, 2 juni 2020).

2.3. Beoordeling

2.3.1. In de bestreden beslissingen wordt in de eerste plaats aangehaald dat er in hoofdte van verzoekers geen bijzondere procedurele noden werden vastgesteld die bepaalde specifieke steunmaatregelen zouden rechtvaardigen. Er wordt op gewezen dat verzoekers bepaalde medische en psychologische rapporten voorleggen, maar dat hieruit niet blijkt dat de cognitieve of mentale functies dermate verstoord zouden zijn dat verzoekers niet op een normale manier zouden kunnen deelnemen aan de procedure.

Er wordt aangestipt dat in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet wordt onderzocht of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen.

In de bestreden beslissingen wordt aangehaald dat de eerste verzoeken om internationale bescherming werden afgesloten met weigeringsbeslissingen die door de Raad werden bevestigd. De commissaris-generaal stelt dat de ongeloofwaardige verklaringen die verzoekers in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming hadden afgelegd negatief afstralen op hun huidige verzoeken. Tevens wordt er in de beslissingen op gewezen dat verzoekers geen nieuwe inhoudelijke verklaringen afleggen en enkel verwijzen naar de asielmotieven uit het verleden, met name hun vrees dat zijzelf en hun kinderen slachtoffer zouden worden van religieuze praktijken, met name de Ashura-traditie.

Waar tweede verzoekster problemen met Asaeb Ahl al Haq aanhaalt en oppert dat zij vorige keer niet aanwezig kon zijn en daardoor geweigerd werd, wordt in de beslissing gesteld dat dit element niet afdoende kan zijn om aanleiding te geven tot een internationale beschermingsstatus.

De commissaris-generaal merkt ook op dat de neergelegde documenten zijn appreciatie niet kunnen ombuigen omdat de stukken een aantal onzorgvuldigheden vertonen.

Tenslotte wordt met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat er noch in Zuid-Irak, noch in Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij er voor burgers louter door hun aanwezigheid een ernstig risico bestaat op het lijden van ernstige schade onder de vorm van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekers laten na om het bewijs te leveren dat zij omwille van 'persoonlijke omstandigheden' specifiek geraakt zouden worden door het in Najaf of Bagdad aanwezige willekeurige geweld, zo besluit de commissaris-generaal.

2.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd tegen beslissingen waarbij volgende verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard. Pas indien zou worden vastgesteld dat er in het kader van de volgende verzoeken om internationale bescherming "*nieuwe elementen of feiten*", zoals bedoeld in artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, aan de orde zijn, wat te dezen overigens niet het geval is, dient een inhoudelijk onderzoek te worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming, zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Aangezien verzoekers het oneens zijn met de motieven van de beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.3.4. In hun middel citeren verzoekers ook artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Deze wetsebepaling luidt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. (...)"

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts

betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker in het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming van 3 april 2019 het volgende verklaarde: *"Ik zei de laatste keer nieuwe dingen. Dat werd niet in overweging genomen Ik heb nieuwe documenten die bewijzen dat ik gemarteld werd. Ik werd niet geloofd daarover. Alles wat ik hiervoor heb vermeld, blijft de waarheid."* (AD, stuk 6A, verklaring volgend verzoek, 22 oktober 2019, motieven). Tweede verzoekster van haar kant stelde: *"Ik heb nieuwe documenten bij die mijn vorige verklaringen bevestigen. Ik heb ze de vorige keer nog niet neergelegd want ze waren nieuw. Ik kreeg de vorige keer een weigering omdat ik niet aanwezig kon zijn door mijn zwangerschap. Ze weigerden mij op basis van de verklaringen van mijn man. Maar ik heb mijn eigen probleem."* (AD, stuk 6B, Verklaring volgend verzoek, 22 oktober 2019, motieven).

Ter adstructie van hun volgende verzoeken om internationale bescherming brachten verzoekers een medische en psychologisch rapport aan betreffende eerste verzoeker, een overlijdensakte van de vader van tweede verzoekster, een klachtbrief van haar vader bij de politie en een bevestigingsbrief (AD, stuk 9, Documenten).

2.3.6. Verzoekers betwisten, noch weerleggen in hun enig middel de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zij in het kader van hun huidige, vierde verzoeken om internationale bescherming *"geen bijkomende inhoudelijke verklaringen"* aflegden en zich beperkten tot een verwijzing naar hun eerdere asielmotieven, met name het slachtofferschap van religieuze praktijken dat eerste verzoeker reeds voorheen had ingeroepen en de problemen die de familie van tweede verzoekster in Bagdad zou hebben gekend, die ook reeds eerder werden aangehaald. Aangezien deze asielmotieven reeds het voorwerp uitmaakten van een weigeringsarrest van de Raad (RvV 21 maart 2019, nr. 218 605), kunnen de huidige verklaringen en documenten onmogelijk worden beschouwd als *"nieuwe elementen of feiten"* in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement, waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen.

2.3.7. Waar verzoekers beweren dat de commissaris-generaal zou weigeren de medische en psychologische rapporten die eerste verzoeker betreffen in aanmerking te nemen, kunnen zij geenszins worden bijgetreden. In de beslissingen worden deze stukken immers uitvoerig besproken waarbij in de eerste plaats wordt geoordeeld dat de medische en psychologische rapporten (AD, stuk 9, Documenten, medische en psychologische rapporten) geen aanleiding geven tot de vaststelling van bijzondere procedurele noden en geen specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen, zoals bedoeld in artikel 48/9 van de vreemdelingenwet. Vervolgens worden de stukken ook inhoudelijk geanalyseerd waarbij een aantal inhoudelijke anomalieën werden opgemerkt betreffende de nationaliteit van de ouders van eerste verzoeker en de spelwijze van zijn naam. Tevens wordt aangestipt dat eerste verzoeker *"(t)ijdens uw beroepsprocedure in het kader van uw eerste verzoek (...) ook reeds een medisch rapport neer(legde) waaruit zou blijken dat u littekens heeft door participatie aan de zelfkastijding in de Ashuratraditie. Hier werd reeds gemotiveerd door de RvV dat een dergelijk document niet kan aantonen dat deze littekens door zelfkastijding veroorzaakt zijn en dat u geenszins aantoonde dat dit niet op vrijwillige basis gebeurde. Deze opmerkingen kunnen enkel herhaald worden bij het nieuwe document dat u met gelijkaardige inhoud hierover voorlegt. In dit document wordt verder melding gemaakt van het feit dat u psychisch zou lijden onder de verwerping van uw familie, door hetgeen u meemaakte in het kader van de Ashuratraditie,*

omwille van de verschrikkingen die u meemaakte op uw reis onderweg naar België en onder de verschillende weigeringsbeslissingen die u ontving in het kader van uw opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming. Het CGVS kan zeker begrip opbrengen voor het psychisch lijden, waar het ook door veroorzaakt zou zijn. Over de Ashuratraditie werd hierboven echter reeds gemotiveerd om welke reden ook dit element niet afdoende geacht kan worden om in uw hoofde te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De overige elementen die hier aangereikt worden, houden geen verband met een eventuele vrees ten opzichte van of risico in Irak en kunnen ook daarom op hun beurt niet weerhouden worden om aanleiding te geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.”

Door te verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM inzake medische getuigschriften in het licht van artikel 3 van het EVRM (o.a. EHRM, 19 september 2013, *R.J. t. Frankrijk*) slagen verzoekers er niet in de overweging aan het wankelen te brengen dat het getuigschrift niet kan aantonen of de littekens al dan niet door zelfkastijding veroorzaakt werden en al dan niet vrijwillig werden aangebracht. In weerwil van verzoekers' beweringen worden de medische getuigschriften in onderhavig geval niet enkel opzij geschoven omwille van het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas. Tenslotte maken verzoekers geenszins aannemelijk dat de littekens van eerste verzoeker of zijn psychologische klachten als “*nieuwe elementen of feiten*” in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

2.3.8. Het middel mist voorts feitelijke grondslag waar verzoekers beweren dat tweede verzoekster niet zou zijn gehoord. Uit het administratief dossier blijkt immers dat tweede verzoekster op 22 oktober 2019 de mogelijkheid kreeg om een verklaring af te leggen in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming (AD, stuk 6B, Verklaring volgend verzoek, 22 oktober 2019). Geen enkele bepaling of beginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op om naar aanleiding van een volgend verzoek om internationale bescherming een nieuw persoonlijk onderhoud te organiseren indien hij kan oordelen op basis van de informatie die de verzoeker om internationale bescherming bij de registratie van het volgende verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verstrekt. Het standpunt van verzoekster dat de beslissing louter op basis van vermoedens zou zijn genomen, houdt dan ook geen steek.

De commissaris-generaal stelde in de beslissing in hoofde van tweede verzoekster, met uitdrukkelijke verwijzing naar haar summier verklaringen van 22 oktober 2019, het volgende: “*Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet namelijk dat uw vader in het kader van de problemen die uw familie meemaakte met AAH overleden zou zijn op 8 november 2018 (Verklaring DVZ 1513790BX, vraag 12, 17, 18), dat uw broer door dezelfde personen ontvoerd werd en dat u niets meer gehoord heeft van uw moeder en zus (Verklaring DVZ 1513790BX, vraag 18), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*

Dat u aanhaalt dat u vorige keer niet aanwezig kon zijn en daardoor geweigerd werd op basis van de verklaringen van uw echtgenoot hoewel u eigen problemen zou hebben (Verklaring DVZ 1513790BX, vraag 15), kan niet als afdoende beschouwd worden deze beoordeling nog te wijzigen. Uw echtgenoot werd in het kader van jullie derde verzoek namelijk uitvoerig bevraagd over de problemen die uw familie had met AAH (waarna gemotiveerd werd dat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig geacht konden worden zie administratief dossier, blauwe map, document 3). In deze motivering werd aangegeven dat uit de verklaringen van uw echtgenoot en uw eigen verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleek dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming beroept op de feiten die ook uw echtgenoot inroept (15/13790Y). Uw echtgenoot verklaarde namelijk dat u geen andere elementen aan te halen had en u daardoor zonder problemen de beslissing die op basis van zijn verklaringen zou genomen worden, kon volgen (CGVS 15/13790Y, p. 4) (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). Het louter post facto aanhalen van het feit dat u toen niet het recht zou gekregen hebben uw relaas uit de doeken te doen, hoewel het CGVS door u te excuseren van uw persoonlijk onderhoud juist tegemoet wilde komen aan uw medische toestand, kan hier dan ook niets meer aan veranderen. Ook tijdens jullie beroepsprocedure in het kader van jullie derde verzoek werd reeds aangekaart dat u toen niet persoonlijk gehoord werd. De RvV oordeelde hierover dat uw echtgenoot uitdrukkelijk bevestigde dat u zich op dezelfde feiten beriep en gaf te kennen dat er indien er een volgbeslissing genomen zou worden,

u geen persoonlijk onderhoud nodig had (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). Jullie dienden geen cassatieberoep in. Ook dit element kan aldus niet als nieuw gezien worden en kan dan ook niet afdoende geacht worden om bij uw vierde verzoek nog te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Naast de beweerde problemen met AAH, haalde u aan dat u een vrees koestert ten opzichte van uw kinderen omwille van de familie van uw echtgenoot en hun problemen (Verklaring DVZ 1513790BX, vraag 21). U laat hierbij echter na om verder te specificeren wat u hiermee juist bedoelt, waardoor het CGVS niet anders kan dan vermoeden dat u hiermee doelt op de problemen rond het gemengde huwelijk of omwille van de Ashuratraditie, elementen die reeds aangehaald werden in jullie vorige verzoeken. Gezien zoals hierboven reeds aangegeven deze elementen reeds in jullie vorige verzoeken als niet afdoende of ongeloofwaardig beoordeeld werden en deze motiveringen bevestigd werden door de RvV, kunnen zij ook deze keer niets meer veranderen aan de analyse van het CGVS."

2.3.9. Met betrekking tot de stukken die tweede verzoekster had aangebracht bij haar vierde verzoek om internationale bescherming, met name de overlijdensakte van haar vader, de klacht bij de politie wegens de ontvoering van haar broer en een bevestiging van deze klacht (AD, stuk 9, Documenten), wordt in de (tweede) bestreden beslissing niet enkel gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat zowat alle documenten uit Irak via corruptie te verkrijgen zijn, maar ook op het feit dat het kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan én op het gegeven dat tweede verzoekster reeds eerder documenten neerlegde die de ontvoering van haar broer betroffen. Er werd reeds geoordeeld dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers vader een klacht zou indienen bij de politie tegen Asa'eb Ahl al Haq gezien de infiltratie van de milities bij de politie. Verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM in het arrest Singh (EHRM, 2 oktober 2012, *Singh e.a. t. België*), maar tonen niet aan dat de authenticiteit van de neergelegde stukken makkelijk te verifiëren is, noch dat zij een aanwijzing bevatten dat verzoekers persoonlijk een risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de commissaris-generaal onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van de verklaringen van tweede verzoekster te concluderen dat deze louter de voortzetting vormden van een relaas dat eerder op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor deze niet als "*nieuwe elementen of feiten*" in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen worden gekwalificeerd. Bijgevolg kunnen de documenten die op deze asielmotieven betrekking hebben evenmin zonder meer als 'nieuw' worden bestempeld.

2.3.10. Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, citeren verzoekers in hun middel landeninformatie van het Commissariaat-generaal over Bagdad en Zuid-Irak uit het voorjaar van 2018. Deze informatie is evenwel onvoldoende *up to date* om de overwegingen uit de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen. De laatste fase van de vorige asielprocedure werd immers afgesloten met het arrest van de Raad van 21 maart 2019 (RvV 21 maart 2019, nr. 218 605), zodat onmogelijk kan worden ingezien hoe de landeninformatie uit het voorjaar van 2018 als "*nieuwe elementen of feiten*" zou kunnen worden beschouwd in het licht van artikel 57/6/2, §, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

In de beslissingen wordt onder andere op basis van het 'EASO Country of Origin Report Iraq: Security Situation' van maart 2019 geconcludeerd dat er actueel noch in het sjiitische Zuiden van Irak, en meer bepaald in de provincie Najaf, noch in de hoofdstad Bagdad voor burgers louter door hun aanwezigheid een ernstig risico bestaat op het lijden van ernstige schade onder de vorm van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Ook in hun verzoekschrift leveren verzoekers geen bewijs aan van 'persoonlijke omstandigheden' die aanleiding zouden kunnen geven tot een verhoogd risico op slachtofferschap van het in Irak aanwezige willekeurige geweld. De bijkomende landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota van 2 juni 2020 aan het dossier heeft toegevoegd, werpt geen ander licht op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Najaf, noch in de hoofdstad Bagdad.

2.3.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het door verzoekers aangevoerde enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3.12. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN